

Àlbum de fotos

Els Jòvens obren el cicle ArtLab a la Pedrera de Barcelona amb l'artista visual Laura Iturralde

El disc d'**Els Jòvens**, *Els Jòvens* (El Niño de la Hipoteca Records, 2018), és un àlbum de cançons... i també de fotos. El seu imaginari hiperlocal i ultraevocador es va veure potenciat al concert especial que van oferir el passat 22 de febrer a la Pedrera, al costat de l'artista visual gallega **Laura Iturralde**.

Era el concert número 18 del grup i la seva tercera aparició barcelonina. La primera va ser al Poble-sec, en petit comitè, al Centre Cultural Albareda i en el marc del BarnaSants, i va acabar remullada en licor d'herbes de Bocairent. La segona, també al Poble-sec, breu i telonejant els **Mishima** en un dels seus concerts de Nadal a la sala Apolo, va permetre veure un grup d'urbanites més moderns que ningú mirant de ballar la jota. Divendres passat a la Pedrera encara no va ser la vençuda, però sí que van presentar-se en un format únic: amb les projeccions en viu que sobre la marxa anava desenvolupant l'artista visual gallega **Laura Iturralde** i amb la formació completa (el bateria **Toni Lozano** mig amagat entre columnes i pantalles).

Segons van explicar els integrants del grup, quan des de la Pedrera se'ls va proposar fer un concert amb algun element extramusical afegit, la primera idea va ser compartir l'espai amb un ceramista d'Agost que anés treballant mentre sonaven les cançons. Però finalment **Els Jòvens**, que abans que sortís el disc ja havien anat publicant les seves primeres cançons encarregant il·lustracions a joves artistes, van proposar a **Laura Iturralde** que els acompanyés en directe amb les seves idees i un parell de pantalles per il·lustrar amb imatges i moviments el seu repertori.

L'experiència resultant va ser semblant a mirar un àlbum vell de fotos que et desperta records i una miqueta de nostàlgia, un àlbum d'aquells temps en què les coses es guardaven i t'ho havies de pensar abans de disparar la càmera, perquè el carret només era de 24. El que és curiós és que molts dels que xalem amb aquestes cançons no hem estat mai a Sant Vicent del Raspeig, el poble de l'Alacantí d'on són els dos cantants del grup i sobre el qual gira la major part d'aquest àlbum 'conceptual'... Però potser és que en realitat els pobles no són tan diferents els uns dels altres i tots ens acabem identificant amb les històries de veritat. O potser és que el so dels instruments de rondalla ens remou les entranyes. Tot pot ser.

A la Pedrera, **Els Jòvens** van fer el disc sencer més un parell de bonus. El primer, la cançó amb què es tancaven els capítols a la primera etapa de la sèrie *Bola de drac*, i que el grup fa servir com a bandera generacional per obrir tots els concerts després de vinguin enllaunades les vermaores d'**Al Tall**. El segon, "La Costa Blanca", un èxit d'ahir i de sempre, entre ranci i clàssic, que havia publicat en solitari un dels dos cantants del grup, **Pep Mirambell**.

Discretament asseguda en una taula a l'esquerra dels músics, **Laura Iturralde** feia anar la càmera i l'ordinador, buscant la manera d'acompanyar les cançons. Hi va haver moments d'impactes suggerents: la suau melancolia de "T'aiòviu més que l'hòstia" combinada amb les imatges d'una papallona empresonada en diapositives; l'havanera de borratxos "La penúltima" amb un got buidant-se de cervesa; la versió dels **Magnetic Fields** "Crec que em fa falta un cor nou" amb un cor esmicolant-se i reconstruint-se; el terrible "Romanç de Paco Alcácer" amb un nen i un pare xutant una pilota en una gespa celestial i difuminada; l'"Anís tennis" amb les fotos dels integrants del grup, en diverses etapes de les seves vides, amuntegant-se a les pantalles; un colom d'ombra volant veloç pel cel mentre el grup tocava "L'home i els vents", amb una lletra sobre un

personatge de poble, fabricat amb trossos de persones, que connecta amb la inoblidable Teresa d'**Ovidi Montllor**... "L'home i els vents", per cert, s'acaba amb un final dilatat que és un dels moments més especials del disc, perquè desemboca en una cançó d'amor-odi hípster que alhora és molt dylaniana: "It Girl Meua", on es parla de xarxes, *likes*, tendències, aparences, etiquetes... tot molt diferent d'aquells esgrogèits àlbums de fotos d'abans.